

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 8 lutego 2016 r.

Pozycja 102

POSTANOWIENIE

z dnia 4 lutego 2016 r.

Sygn. akt Ts 112/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Biernat – przewodniczący

Mirosław Granat – sprawozdawca

Piotr Pszczółkowski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 maja 2015 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej B.K.,

p o s t a n a w i a:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 16 marca 2015 r. adwokat B.K. wniósł o uchylenie ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2014 r. poz. 635, ze zm.; dalej: prawo o advokaturze), a także „o zbadanie sprawy nowelizacji” tej ustawy.

Zdaniem skarżącego powyższa ustawa jest „nihilizmem (...) i wulgaryzmem prawnym”. Jest „martwa ustrojowo”, ponieważ została uchwalona w stanie wojennym. W ten sposób „niszczy ustrój demokratyczny”.

Do skargi konstytucyjnej (uzupełnionej pismami z 16 kwietnia i 4 maja 2015 r.) skarżący dołączył plik dokumentów, w tym pismo Dziekana Okręgowej Rady Adwokackiej w S. z kwietnia 2015 r. (dalej: pismo Dziekana ORA w S.). Z jego treści wynika, że postanowieniem z marca 2015 r. Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej w S. tymczasowo zawiesił skarżącego w czynnościach zawodowych.

Postanowieniem z 12 maja 2015 r. (doręczonym 18 maja 2015 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze, stwierdziwszy, że nie spełnia ona dwóch podstawowych warunków określonych w art. 79 ust. 1 Konstytucji. Trybunał wskazał, że w sprawie skarżącego nie wydano decyzji, czy orzeczenia sądowego, które legitymowałoby go do złożenia skargi konstytucyjnej. Skarżący nie wskazał także konstytucyjnych wolności lub praw, w które godzi zakwestionowana przez niego ustawa.

W zażaleniu skarżący zakwestionował postanowienie Trybunału w całości. Zarzucił w nim Trybunałowi, że naruszył art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.), ponieważ błędnie przyjął, że przepis ten, oprócz wniosków – o których mowa w art. 32 ust. 2 ustawy o TK z 1997 r. – dotyczy także skarg konstytucyjnych. W złożonym środku odwoławczym

skarżący zarzucił Trybunałowi także to, że strzeże on „ustawodawstwa uchwalonego przez PRL”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 138 w zw. z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc ustawa o TK z 1997 r. Jednak zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r. w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy w postępowaniu przed Trybunałem w zakresie dotyczącym wstępnego rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK z 1997 r. Rozpatrywane zażalenie dotyczy postanowienia o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, która została wniesiona przed 30 sierpnia 2015 r., dlatego do jej wstępnej kontroli, a zatem i do rozpoznania złożonego zażalenia, zastosowanie mają nadal przepisy ustawy o TK z 1997 r.

W myśl art. 48 ust. 1 ustawy o TK z 1997 r. skarga konstytucyjna i zażalenie na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej powinny być sporządzone przez adwokata lub radcę prawnego.

Z treści pisma Dziekana ORA w S. wynika, że skarżący, po złożeniu w Trybunale skargi konstytucyjnej, został tymczasowo zawieszony w wykonywaniu czynności zawodowych. Zgodnie z art. 4d ust. 1 zdanie pierwsze prawa o adwokaturze adwokat zawieszony w wykonywaniu czynności zawodowych nie może występować przed sądami lub organami państwowymi i samorządowymi (zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2006 r., sygn. akt V KK142/05, LEX nr 172204).

W tym stanie rzeczy Trybunał stwierdza, że w świetle wskazanego art. 48 ust. 1 ustawy o TK z 1997 r. skarżący nie jest podmiotem legitymowanym do samodzielnego występowania z zażaleniem na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Wniesione przez niego zażalenie należy pozostawić więc bez rozpoznania.

Niezależnie od powyższego Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane we wniesionym środku odwoławczym nie podważają podstaw odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Zdaniem skarżącego Trybunał wydał postanowienie „wbrew porządkowi prawnemu ujętemu w art. 2 Konstytucji”, ponieważ „bezprawnie” zastosował art. 36 ust. 1 ustawy o TK 1997 r. Przepis ten – jak twierdzi skarżący – ma zastosowanie tylko do wniosków pochodzących od organów lub organizacji, o których mowa w art. 191 ust. 1 pkt 3-5 Konstytucji, nie zaś do skarg konstytucyjnych.

Skarżący nie wziął zatem pod uwagę tego, że zgodnie z art. 49 ustawy o TK z 1997 r., art. 36 tej ustawy stosuje się odpowiednio do skarg konstytucyjnych, które tak jak wnioski podlegają wstępnemu rozpoznaniu.

Trybunał zauważa, że w złożonym środku odwoławczym skarżący nie odniósł się do podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. W tej sytuacji Trybunał stwierdza, że w postanowieniu z 12 maja 2015 r. zasadnie przyjął, że skarga nie spełnia podstawowych warunków określonych w art. 79 ust. 1 Konstytucji. Dlatego też – zgodnie z art. 49 w związku z art. 39 ust. 1 pkt 1 i art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK z 1997 r. – Trybunał prawidłowo odmówił nadania jej dalszego biegu.

Wziąwszy powyższe okoliczności pod uwagę, należało wniesione zażalenie pozostawić bez rozpoznania.